

„Légy állhatatos, van erőd megvédeni magad!”

SZENT GYÖRGY (április 23.)

Szent György életével mutatta meg, hogyan kell hűségesen és tiszta szívvel elvégezni a ránk bízott szolgálatot. Mindenekelőtt Angliában értékeli nagyra, és a keresztény kelet sok ikont ismer, amely a Szentet ábrázolja. György római tiszt volt Diocletianus császár idején. Ezredesi ranggal bírt, és kítűnt bátorsága. Amikor a császár azt parancsolta neki, hogy üldözze a keresztényeket, György szembeszállt vele, és szemrehányásokat tett neki. A császár láncra verette, és megkínnoztatta. Ám minél kegyetlenebbek lettek a kínzások, annál nagyobb lelki nyugalom szállta meg Györgyöt.

Sebei csodálatos módon meggyógyultak, mert éjszaka Isten maga sietett segítségére. A császárnak be kellett látnia, hogy így nem tud elbánni vele. Ezért lefejeztette. Györgyöt keleten a „nagy mártír”-nak hívják, mert ezer halált kellett elszenvednie.

Ismert sárkányölő Szent György legendája: Silena városának közelében volt egy nagy mocsár. Ott élt egy félelmetes sárkány. A város lakói rettegték a sárkánytól, és ki akarták engesztelni azáltal, hogy mindennap két juhot vittek neki. Amikor a juhok megfogyatkoztak, akkor már csak naponta egy juhot áldoztak fel neki, és adtak még egy kisgyermeket is hozzá. Egy nap a sor a király lányára esett. A király nem tudott elválni lányától, de hosszas küzdelem után végül mégis odaadta. Ebben a pillanatban ért a városhoz György. A lány mesélt neki a napi áldozatról, amelyet a sárkánynak kellett hozniuk. György az áldozat feletti haragjában rátámadt a sárkányra, és hosszú harc árán sikerült legyőznie. A király nagyon örült lánya megmenekülésének, és felvette minden alattvalójával együtt a keresztény hitet.

György a bátor katona, aki életet ment. Jól bánik erejével, és legyőzi a sárkányt. A sárkány a gonosz, a veszélyes képe, amely felemelkedik tudatalattink mocsarából, és azzal fenyeget, hogy elnyeli minden erőnket. Igen, fel akarja falni a belső gyermeket, eredeti, hamisítatlan képünket. György annak képe, hogy nem vagyunk ennek a sárkánynak tehetetlenül kiszolgáltatva.

Néhányan úgy vélik, hogy tehetetlenek a bennük felmerülő depressziós érzésekkel szemben. Egy fiatalembert néhány év intenzív barátság után elhagyott a barátja, és nem tudott megbirkózni ezzel. Mélységesen megbántva érezte magát, mert barátja másikat társat talált magának. Hiszen ő mindent megtett érte. Lelkét elárasztották a depressziós gondolatok és érzések. Többé nem tudott világosan gondolkodni, és egyre gyakrabban gondolt az öngyilkosságra. Egy éjszaka, amikor a sötét érzések újra támadták, teljes dühével kiabálta feléjük: „Szent György nevében: Ki innen!” – ez megszabadította őt. Érintkezésbe került saját György-erejével, és szembeszállt a sárkánnyal. Így újra felegyenesedhetett, és szabadságban élhetett.

György mindazoknak a védőszentje, akik úgy érzik, hogy védtelenül ki vannak szolgáltatva a sárkánynak. A legenda mélyebb értelme: nem vagyunk védtelenek és tehetetlenek. Olyan erő van bennünk, amellyel megvédehetjük önmagunkat. A sárkány az ember árnyoldalait is szimbolizálja. Sok árnyoldalunkat integrálnunk kell, ahogy Antiochiai Szent Margit példája is mutatja. Ám vannak bennünk olyan folyamatok, amelyeket meg kell akadályoznunk. Állhatatosan kell ellenük harcolnunk, és ki kell vetnünk őket magunkból. Éppen az önsajnálát érzései válnak gyakran olyan örvénnyé, amely lehúznak bennünket a mocsárba. Ki kell dobnunk magunkból ezeket az érzéseket és meg kell ölnünk – bátran, mint György.

Mindannyiunknak megvannak az árnyoldalai. Melyik „sárkány” vonul ellenünk harcra, milyen negatív hatalom fenyeget elnyeléssel? Depressziós érzéseink vagy emberek, akiktől nem tudjuk megvédeni magunkat, mert tehetetlen oldalunkat érintik? Védekezni nem azt jelenti, hogy hatalmi harcot vívunk azzal, ami fenyeget bennünk. Arról van szó, hogy állhatatosak maradunk, szilárdan állunk, és kitartunk magunk mellett. És szükségünk van az agresszióra, hogy megvédehessük magunkat, hogy a másik támadásai ne sebezzenek meg. Ha érintkezésbe lépünk belső erőnkkel, akkor nincsen az embereknek hatalma felettünk. Ennek az erőnek a segítségével kivethetjük magunkból mindazokat a gondolatokat és érzéseket, amelyek a mélybe akarnak lehúzni minket.

***„Mindenható, örök Isten,
te megadtad Szent György vértanúnak,
hogy mindhaláláig küzdjön az igazságért.
Közbenjárására segíts minket, hogy
szeretettel és türelemmel viseljünk érted
minden megpróbáltatást, és teljes erőnkől
törekedjünk hozzád, mert egyedül te vagy
számunkra az élet.
Ámen.”***

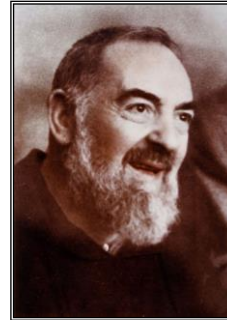

Szűz Mária házának szentélye – Loreto (Olaszország)

A legenda úgy tartja, hogy amikor a kereszteseket 1291-ben kiűzték Palesztinából, Mária názáreti háza „angyali csoda” folytán előbb Illíriába került, majd 1294. december 10-én leszállt Loretóban, ahol ma is a Szent Ház-szentély (Santuario della Santa Casa) belsejében őrzik. Mária földi lakhelye két részből állt: egy sziklába vájt üregből, amely még ma is a tisztelet tárgya a názáreti Angyali Üdvözlés bazilikában, és egy, az üreg elé épült házból. Ezt a házat őrzik ma a loretoi szentélyben, ahová számos zarándok látogat el. Azt, hogy a ház csakugyan „Mária valódi názáreti háza”, a legújabb kutatások is megerősítették.

A késő gótikus stílusú bazilika építését 1468-ban kezdték. A reneszánsz homlokzatból nyíló bronzkapukat bibliai eseményeket ábrázoló domborművek ékesítik. A latinkereszt alaprajzú, háromhajós épület belsejében áll a Szent Ház, amelyet II. Gyula pápa parancsára kívülről márványburkolattal borítottak. A burkolat nagy részét Bramante tervei alapján Andrea Sansovino készítette (1507). A hatalmas ereklyetartó benyomását keltő, gazdagon díszített ház Szűz Mária dicsőségére emlékezteti a híveket. A fülkékben és a domborműveken a Szűz eljövételét megjósoló szibillákat és prófétákat jelenítették meg. A Szent Ház eredeti része három, alapozás nélküli, 3 méter magas kőfalból áll. A téglából rakott felső részek és a boltív csak későbbi kiegészítések (1536). Az 1300-as évekből való, Máriát és a szenteket ábrázoló fogadalmi freskók az umbriai iskola művészeinek munkái. A nyolcszögletű kupolát Giuliano da Sangallo fejezte be 1500-ban. Itt a Szeplőtelen Szűz dogmájának történetét jelenítették meg. Az eredeti Mária-szobor 1921-ben egy tűzvész során megsemmisült; a ma látható műalkotás, amely időközben megfeketült a gyertyák füstjétől, 1922-ben készült. A Szent Ház évszázadok óta fontos zarándokhely, Európa egyik legjelentősebb és legismertebb spirituális és kulturális központja, s még ma is a „lélek megpihenésének” meghatározó helye, ahol rengeteg szent és boldog, valamint számos pápa imádkozott. Az UNITALSI (a betegeket Lourdes-ba és más ismert zarándokhelyekre eljuttató olasz egyesület) és egyéb hasonló szervezetek 1936 óta minden évben április és október között zarándoklatokat szerveznek a betegek és fogyatékosok számára; ezek a „fehér vonatok” tömérdek fájdalmat, hitet és reményt szállítanak.

A szentély ünnepeire is igen sok zarándok érkezik Loretóba. A „Loretói szeptember” során számos spirituális és egyéb rendezvényt tartanak a városban. Az ünnepeisorozat szeptember 8-án, Mária születésének napján indul, s egészen a hónap végéig egymást követik a vallási és világi események. Az esemény csúcspontja az ünnepélyes körmenet, amikor a Mária-szobrot körbehordozzák a városközpont utcáin. December 9-én éjjel Mária házának Loretóba érkezéséről emlékeznek meg. Ilyenkor tüzet gyújtanak a Loreto környéki mezőkön, és valamennyi harang ünneplésre hív. Rengeteg ember érkezik – sokan gyalogosan – a környező falvakból, hogy részt vegyenek a körmeneten. Ezen az éjszakán a Mária-szobor ismét elhagyja a Szent Házat, hogy találkozzon a hívőkkel. Másnap, december 10-én a bazilikában tartott ünnepélyes főpapi szentmisével ér véget a megemlékezés.

„Viselj mindent békével!
A megtérés érdekében tégy mindent
az isteni igazságszolgáltatás mérlegére!”

Padre Pio
4/4.

EZT TETTE, MERT EZT KELLETT TENNIE...

Jézus a bűnök megbocsátásának hatalmát tanítványira bízta. Az apostolok, a püspökök és a felszentelt papok kezdettől gyakorolják ezt a hatalmat, és fogják az idők végezetéig. De hogy bocsáthatnak meg, ha nem tudják, mit kell megbocsátaniuk? Ismerniük kell a bűnt, más szóval: a bűnösnek el kell ismernie, hogy bűnös és meg kell vallania bűneit. El kell ismerni, hogy az ember nem beszél szívesen gyengéről, fogyatékoságairól, hibáiról; még kevésbé aljasságairól, gyalázatáról, erkölcsstelenségéről... Az ember szereti, ha csak jót tudnak róla; az ember – ebben a tekintetben – szemérmes... - álszemérmes! De ki az a jóízű ember, aki szívesen, kedvtelésből hallgat ilyeneket?! – Tessék elhinni, a bűnöket meghallgatni, azokat elbírálni, a lelkek földjét szántani és bevetni sokkalta nehezebb. És tessék elképzelni egy életet, négy-öt évtizeden keresztül, napi nyolc-tíz órán át a gyóntatószékben görnyedve leélni és nem hallani egyebet, mint súlyosabbnál súlyosabb bűnöket, élettragédiákat, családi drámákat, egyéni kétségbeeséseket... Közben kézen, lábon és szívtájon nyitott sebekből bőségesen vérezve; de e nyitott szívbe mindezeket az emberi tragédiákat jó mélyen bezárni, azokat elrejteni, s minden bűnbánót úgy útjára engedni, hogy abban Istennek is kedve teljék, s ő is tiszta lelkiismerettel állhasson talpra! És ez ismétlődjék naponként százszor és százszor, kora reggeltől késő estig! **Ezt tette** Pio atya mindennap, miután hajnali szentmiséjét befejezte és hálaadását elvégezte. **Ezt kellett tennie**, mert az emberek özönlöttek hozzá, mint Keresztelő Szent Jánoshoz. Számuk egyre csak növekedett, a világ minden népe összekeveredett San Giovanni Rotondóban. Különböző társadalmi állásúak és világnézetűek, korúak és neműek. Papok és szerzetesek, püspökök és kardinálisok keresték az Isten emberét. Ezt kellett tennie, mert az Isten tanúul rendelte. Tanúságot kellett tennie, amint az Úr Jézus megparancsolta tanítványainak:

„**Tanúságot teszten majd rólam... egészen a föld végső határáig.**
(ApCsel 1, 8)

(Részlet Blanár Mihály: A titokzatos karizmatikus című könyvéből)